

Sústredil som sa a siahol som do duatu. Za posledných pár mesiacov som sa v skladovaní núdzových zásob – náhradných zbraní, čistého oblečenia, ovocných kyslých pelendrekov a vychladeného šesťbalenia plechoviek zázvorovej limonády – v magickej ríši zlepšil, ale strkať ruku do čarovnej dimenzie mi stále pripadalo divné, niečo ako siahať medzi vrstvy ťažkých studených závesov. Zovrel som prsty na rukoväti svojho meča a vytiahol ho von – je to ťažký *chopeš* s čepeľou zakrivenou ako otáznik. Vyzbrojený mečom a paličkou som bol pripravený na prechádzku močiarom a hľadanie hladnej obludy. Páni, to sa mám!

Vošiel som do vody a ihneď som sa ponoril až po kolená. Dno rieky mi pripadalo ako želatína. Moje topánky s každým krokom vydávali odporné *srrrk-mlask*, *srrrk-mlask*, takže som bol rád, že so mnou nie je Sadie. Tá by pukla od smiechu.

A čo bolo ešte horšie: vedel som, že s takýmto rámusom nemám šancu nepozorovane sa priblížiť k žiadnej oblude.

Útočili na mňa komáre. Zrazu som znervóznel a pripadal si úplne sám.

*Mohlo to byť horšie*, hovoril som si. *Mohol som študovať syrových démonov.*

Ale nedokázal som sám seba presvedčiť. Počul som, ako na vedľajšom pozemku pokrikujú deti, asi hrajú nejakú hru. Uvažoval som, aké to je – byť normálny chlapec a počas letného popoludnia sa flákať s kaľoškami.

Bola to taká príjemná predstava, že ma rozptýlila. Nevšimol som si vlnky na vode, kým sa iba päťdesiat metrov predou mnou čosi nevynorilo nad hladinu. Bol to rad kožovitých čiernohnedých hrbolov. Hneď to zase zmizlo pod vodou, ale vedel som, s čím mám tú česť. Krokodíly som už videl a toto bol desivo obrovský exemplár.

Spomenul som si na predminulú zimu v El Pase, kde nás so sestrou napadol krokodílí boh Sobek. *Nebola* to príjemná spomienka.

Po krku mi stekal pramienok potu.

„Sobek,“ zamrmal som, „ak si to ty, ak ma chceš zase otravovať, tak prisahám pri Reovi...“

Krokodílí boh sľúbil, že nás nechá na pokoji, keď sme teraz spojení s jeho šéfom, bohom slnka Reom. No aj tak... krokodíly sú hladoši. A často zabúdajú na svoje sľuby.

Z vody neprišla žiadna odpoveď. Vlnky zmizli.

Keď šlo o to, vycítiť obludy, moje magické inštinkty neboli nič moc, ale voda predou mnou mi pripadala oveľa tmavšia. To znamená, že tam je buď hĺbka, alebo pod hladinou číha niečo veľké.

Takmer som dúfal, že to *je* Sobek. S ním by som sa aspoň mohol porozprávať, kým ma zabije. Sobek sa veľmi rád vyťahuje.

Bohužiaľ to nebol on.

V nasledujúcej mikrosekunde vybuchla voda okolo mňa a až neskoro mi došlo, že som si mal vziať na pomoc celý dvadsiaty prvý nom. Zbadal som horiace

žlté oči, veľké ako moja hlava, a zlatý záblesk okolo masívneho krku. Potom sa otvorili obludné čeluste a odhalili rady krivých zubov a ružový hltan, taký obrovský, že by dokázal zhltnúť aj smetiarske auto.

A tá obluda ma prehltla ako malinu.

Predstavte si, že ste zabalení do sťahovacej fólie a bez vzduchu trčíte hore nohami v obrovskom slizkom vre-ci na odpadky. Také to je v pažeráku obludy, len oveľa horúcejšie a smradľavejšie.

Na chvíľku ma to tak omámilo, že som nebol schopný nič urobiť. Nechcelo sa mi veriť, že som ešte nažive. Keby mal krokodíl menšiu papuľu, bol by ma prehryzol napoly. Takto ma jednoducho zhltol celého a mohol som sa tešiť na to, ako ma bude pomaly tráviť.

Aké šťastie, však?

Obluda sa začala metať, takže sa mi dosť ťažko uvažovalo. Zadržal som dych, pretože som vedel, že mi ho veľa nezostáva. Stále som mal meč a paličku, ale nemohol som ich použiť, ruky som mal totiž pritísnuté k bokom. Nedosiahol som na nič, čo som mal v batohu.

Tým pádom mi zostávalo iba jedno riešenie: slovo sily. Keby som vymyslel správny hieroglyfický symbol a vyslovil ho, mohol by som privolať nejakú silu, mágiu božského hnevu, ktorá by ma z toho plaza dostala.

Teoreticky to bolo výborné riešenie.

A v praxi? Slová sily mi nijako zvlášť nejdú ani v ideálnych podmienkach. A to, že som trčal pridusený

v tmavom, smradľavom plazom hltane, mi v sústreďení nepomáhalo.

*Ty to zvládneš*, hecoval som sa.

Predsa nezmriem takto, po všetkých tých nebezpečných dobrodružstvách, ktoré mám za sebou. Sadie by to zničilo. A keď by ma oplakala, vyhládala by moju dušu v egyptskom posmrtnom svete a kruto by sa mi vysmiala za to, aký som bol hlupák.

Plúca mi horeli. Strácal som vedomie. Vybral som magické slovo, zhromaždil všetko sústredenie a chystal sa ho vysloviť.

Zrazu sa obluda prudko mykla a vyskočila. Zarevala, čo zvnútra znelo dosť divne, hrdlo sa jej stiahlo okolo mňa a vytláčalo ma to ako zubnú pastu z tuby. Vystrelil som príšere z papule a zvalil sa do močiarnej trávy.

Nejako sa mi podarilo vyškríabať sa na nohy. Tacal som sa napoly slepý a lapal som po dychu celý pokrytý krokodílím slizom, voňavým ako rok nečistné akvárium.

Na hladine rieky sa čerili bubliny. Krokodíl nikde, ale v močiaroch o pár metrov ďalej stál chlapec v riflách a vo vyblednutom oranžovom tričku. Mal na ňom nápis TÁBOR a ešte niečo, čo som nevedel prečítať. Vyzeral trochu starší ako ja – tak na sedemnášť –, mal strapaté čierne vlasy a oči zelené ako more. Čo ma však naozaj zaujalo, bol jeho meč – rovná dvojsečná čepeľ žiariaca slabým bronzovým svetlom.

Neviem, kto z nás dvoch bol viac vyjavený.